DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

30. januar 2002 *

I sag C-107/99,

Den Italienske Republik ved U. Leanza, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato I.M. Braguglia, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved E. de March, K. Simonsson og H. Speyart, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

støttet af

Irland ved J. Payne, som befuldmægtiget, bistået af D. McGuinness, SC, og solicitor E. Kent,

* Processprog: italiensk.

og

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved J.E. Collins, som befuldmægtiget, bistået af D. Wyatt, QC,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 16. december 1998 om godkendelse af ændringer af den vejledende fordeling for EF-initiativer, meddelt Den Italienske Republik ved skrivelse af 19. januar 1999 fra Kommissionens generalsekretær, samt af alle retsakter, der er lagt til grund for eller forbundet med beslutningen,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af formanden for Anden Afdeling, N. Colneric, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissochet (refererende dommer), R. Schintgen og V. Skouris,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 14. juni 2001,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 11. oktober 2001,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 29. marts 1999 har Den Italienske Republik i medfør af EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF) nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 16. december 1998 om godkendelse af ændringer af den vejledende fordeling for EF-initiativer, meddelt Den Italienske Republik ved skrivelse af 19. januar 1999 fra Kommissionens generalsekretær (herefter »den anfægtede beslutning«), samt af alle retsakter, der er lagt til grund for eller forbundet med beslutningen, navnlig udtalelsen af 22. september 1998 fra forvaltningskomitéen og den som bilag hertil vedlagte oversigt.

De relevante retsregler og sagens faktiske omstændigheder

2 EF-traktatens artikel 130 A (efter ændring nu artikel 158 EF) bestemmer, at Fællesskabet udvikler og fortsætter sin indsats for at styrke sin økonomiske og sociale samhørighed. Fællesskabet stræber navnlig efter at formindske forskellene mellem de forskellige områders udviklingsniveauer og forbedre situationen i de

mindst begunstigede områder for at fremme en harmonisk udvikling af Fællesskabet som helhed. I henhold til EF-traktatens artikel 130 B (nu artikel 159 EF) støtter Fællesskabet ligeledes denne virkeliggørelse med den virksomhed, som det udøver gennem strukturfondene.

3 Med henblik på at nå disse mål og fastsætte nærmere regler for fondenes opgaver har Rådet udstedt forordning (EØF) nr. 2052/88 af 24. juni 1988 om strukturfondenes opgaver og effektivitet samt om samordningen af deres interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 185, s. 9), som ændret bl.a. ved Rådets forordning (EØF) nr. 2081/93 af 20. juli 1993 (EFT L 193, s. 5, herefter »forordning nr. 2052/88«), samt forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 374, s. 1), som ændret bl.a. ved Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93 af 20. juli 1993 (EFT L 193, s. 20, herefter »forordning nr. 4253/88«).

4 Artikel 4, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 2052/88 bestemmer:

»EF-indsatsen udformes som et supplement til de tilsvarende nationale aktioner eller som et bidrag til disse. Den fastlægges ved et snævert samråd mellem Kommissionen, den pågældende medlemsstat og de kompetente myndigheder og organer [...] som medlemsstaten har udpeget på nationalt, regionalt, lokalt eller andet plan, idet disse alle er partnere med et fælles mål. Dette samråd benævnes i det følgende 'partnerskab'. Partnerskabet omfatter forberedelse, finansiering samt forudgående vurdering, overvågning og efterfølgende evaluering af aktionerne.«

5 I forordningens artikel 5, stk. 5, tredje afsnit, hedder det:

»[De finansielle] interventioner [for strukturfondene] iværksættes på initiativ af medlemsstaterne eller på initiativ af Kommissionen i forståelse med den pågældende medlemsstat.«

6 Det er de interventioner, der iværksættes på Kommissionens initiativ, der betegnes »EF-initiativer«.

7 I forordningens artikel 12, stk. 4 og 5, er det fastsat:

»4. Kommissionen fastsætter efter en gennemsigtig fremgangsmåde, hvordan strukturfondenes forpligtelsesbevillinger fordeles på de enkelte medlemsstater og på hvert af målene nr. 1 til 4 og 5b, som hidtil under fuld hensyntagen til følgende objektive kriterier: de enkelte landes og regioners velstand, regionernes befolkningstal, og hvor forholdsvis alvorlige de strukturelle problemer er, herunder arbejdsløshedens omfang og, for så vidt angår de relevante mål, behovet for udvikling af landdistrikterne [...]

[...]

5. I den i stk. 1 omhandlede periode [1994-1999] anvendes 9% af strukturfondenes forpligtelsesbevillinger til finansiering af interventioner, der iværksættes på Kommissionens initiativ i henhold til artikel 5, stk. 5.«

8 Endelig har artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 2052/88 følgende ordlyd:

»Ved iværksættelsen af interventioner på Kommissionens initiativ efter artikel 5, stk. 5, sidste afsnit, bistås Kommissionen af en forvaltningskomité, der består af repræsentanter for medlemsstaterne.«

9 Visse bestemmelser i forordning nr. 4253/88 må også nævnes.

10 Artikel 11, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 4253/88, som omhandler EF-initiativer, bestemmer:

»I medfør af artikel 5, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 2052/88 kan Kommissionen på eget initiativ og efter procedurerne i afsnit VIII efter orientering af Europa-Parlamentet beslutte at foreslå medlemsstaterne at forelægge støtteansøgninger vedrørende aktioner, der er af særlig interesse for Fællesskabet [...]«

11 I henhold til samme forordnings artikel 14 er det Kommissionen, der »træffer [...] afgørelse om støtte fra fondene«.

12 I forordningens artikel 20, stk. 1, hedder det:

»Budgetforpligtelserne indgås på grundlag af Kommissionens beslutninger om godkendelse af de pågældende aktioner [...]«

13 Endvidere bestemmer forordningens artikel 24, som har overskriften »Nedsættelse, suspension og ophævelse af støtten«:

»1. Hvis gennemførelsen af en aktion eller foranstaltning hverken synes at berettige, at der ydes en del af eller hele den bevilgede finansielle støtte, foretager Kommissionen en passende undersøgelse af sagen inden for rammerne af partnerskabet og anmoder bl.a. medlemsstaten eller de myndigheder, som denne har udpeget til iværksættelsen af aktionen, om at fremsætte deres bemærkninger inden for en given frist.

2. Efter denne undersøgelse kan Kommissionen nedsætte eller suspendere støtten for aktionen eller den berørte foranstaltning, hvis undersøgelsen bekræfter en uregelmæssighed eller en betydelig ændring, der berører aktionens eller foranstaltningens art eller gennemførelsesvilkår, og som ikke har været forelagt Kommissionen til godkendelse.

[...]«

14 Endelig er det i artikel 25 i forordning nr. 4253/88 fastsat:

»1. Kommissionen og medlemsstaterne sikrer som led i partnerskabet en effektiv overvågning af fondsstøttens anvendelse inden for EF-støtterammerne og de specifikke aktioner (programmer osv.) [...]

[...]

3. Overvågningsudvalgene nedsættes inden for rammerne af partnerskabet på grundlag af en aftale mellem den pågældende medlemsstat og Kommissionen.

[...]

5. Overvågningsudvalget tilpasser om nødvendigt, uden at ændre den ydede EF-støttes samlede størrelse og under overholdelse af harmoniserede grænser for hvert mål, de oprindeligt fastsatte støttebetingelser samt, under overholdelse af de budgetmæssige bevillinger og regler, tidsplanen for betalingerne, herunder eventuelle overførsler mellem EF-finansieringskilder og de ændringer i interventionssatserne, som følger heraf. De ovenfor nævnte harmoniserede grænser for hvert mål fastsættes af Kommissionen efter procedurerne i afsnit VIII og indgår i EF-støtterammerne.

Disse ændringer meddeles straks Kommissionen og den pågældende medlemsstat. De finder anvendelse, når Kommissionen og den pågældende medlemsstat har bekræftet dem; dette skal ske senest tyve arbejdsdage efter datoen for

modtagelsen af meddelelsen, idet Kommissionen bekræfter denne dato ved anerkendelse af modtagelsen.

De øvrige ændringer vedtages af Kommissionen i samarbejde med den pågældende medlemsstat efter udtalelse fra overvågningsudvalget.

[...]«

15 I artikel 16, stk. 1, i Kommissionens forretningsorden, som affattet ved Kommissionens afgørelse 93/492/Euratom, EKSF, EØF af 17. februar 1993 (EFT L 230, s. 15), som ændret ved Kommissionens afgørelse 95/148/EF, Euratom, EKSF af 8. marts 1995 (EFT L 97, s. 82), der finder anvendelse i den foreliggende sag, er det herudover fastsat:

»Retsakter, der vedtages på Kommissionens møder, vedlægges på det eller de sprog, hvorpå de er autentiske, som fast tilknyttet bilag til referatet af det kommissionsmøde, på hvilket de er vedtaget. Vedtagelsen af sådanne retsakter bekræftes ved formandens og generalsekretærens underskrift på møde referatets første side.«

16 Ved beslutninger af 13. juli 1994, 12. oktober 1994, 21. december 1994 og 8. maj 1996 vedtog Kommissionen en vejledende fordeling for alle EF-initiativer for programmeringsperioden 1994-1999.

17 Den Italienske Republik og Kommissionen havde efterfølgende en længere brevveksling i forbindelse med overvågningen af iværksættelsen af EF-initiativerne i Italien.

18 For 1999 besluttede Kommissionen at foretage en ændring af den vejledende fordeling med hensyn til EF-initiativerne med henblik på at frigøre et beløb på 100 mio. ECU til finansiering af et EF-initiativ i form af et særligt hjælpeprogram til fremme af fred og forsoning i Nordirland og de irske counties i grænseområdet (herefter »Peace-initiativet«).

19 På grundlag af forskellige kriterier, navnlig i hvilket omfang de forskellige EF-initiativer var gennemført i medlemsstaterne, udarbejdede Kommissionen et forslag til ændring af fordelingen af EF-initiativerne i form af et arbejdsdokument, som forvaltningskomitéen godkendte på et møde den 22. september 1998.

20 Det fremgår af arbejdsdokumentet, at omfordelingen af de 100 mio. ECU til fordel for Peace-initiativet for Den Italienske Republik ville medføre en nedsættelse på 44,7 mio. ECU, mens de andre væsentlige nedsættelser ville berøre Den Franske Republik (18,1 mio. ECU), Det Forenede Kongerige (16,4 mio. ECU), Den Portugisiske Republik (6,8 mio. ECU) og Forbundsrepublikken Tyskland (6 mio. ECU).

21 For så vidt nærmere angik Den Italienske Republik vedrørte nedsættelsen på 44,7 mio. ECU følgende initiativer: Interreg (21 mio. ECU), SMV (17,8 mio. ECU), Urban (3,2 mio. ECU), Leader (2 mio. ECU) og Konver (0,7 mio. ECU).

22 Denne nye fordeling blev vedtaget af Kommissionen den 16. december 1998 og meddelt Den Italienske Republik ved skrivelse af 19. januar 1999 fra Kommissionens generalsekretær.

23 Skrivelsen har følgende ordlyd:

»La Commissione Europea ha approvato, nella riunione del 16 dicembre 1998, le modifiche alle ripartizioni indicative delle Iniziative Comunitarie, sulle quali il competente Comitato di Gestione aveva espresso parere favorevole il 22 settembre 1998. La decisione tiene conto del grado di avanzamento delle Iniziative e della necessità di reperire ulteriori risorse finanziare per il 1999 in favore dell'Iniziativa 'Peace and Reconciliation in Ireland and Northern Ireland'.

La nuova tabella allegata sostituisce le analoghe tabelle accluse alla lettera del 13 luglio 1994 e 13 giugno 1996 del signor Williamson.«

(Europa-Kommissionen har på mødet den 16.12.1998 godkendt de ændringer af de vejledende fordelinger for EF-initiativerne, med hensyn til hvilken forvaltningskomitéen havde afgivet en positiv udtalelse den 22.9.1998. I beslutningen er der taget hensyn til, i hvilket omfang de forskellige initiativer er gennemført, og til, at der for 1999 skal findes andre finansieringskilder for initiativet »Peace and Reconciliation in Ireland and Northern Ireland«.

Vedlagte oversigt erstatter de tilsvarende oversigter, der var vedlagt skrivelserne af 13.7.1994 og 13.6.1996 fra Williamson.)

24 Skrivelsen var vedlagt en oversigt, der havde overskriften »Stanziamenti indicativi per iniziativa comunitaria e per Stato membro (in MECU, prezzi 1999)« (Vejledende fordeling pr. EF-initiativ og pr. medlemsstat (i mio. ECU, 1999-priser)), som for hver enkelt medlemsstat angav det samlede beløb, der var tildelt den på vejledende grundlag samt fordelingen af det pågældende beløb på de enkelte EF-initiativer. Med hensyn til Den Italienske Republik henvistes der ved

en asterisk til en fodnote, hvori det hed, at »tali stanziamenti potranno essere programmati nella loro totalità solo qualora lo Stato membro confermi il suo accordo ad una riduzione delle risorse programmate all'interno dell'Iniziativa PMI« (disse bevillinger først vil kunne programmeres fuldt ud, når medlemsstaten bekræfter, at den er indforstået med, at de beløb, der er programmeret som led i SMV-initiativet, nedsættes).

25 Ved kendelser afsagt af Domstolens præsident henholdsvis den 17. juni 1999 og den 1. juli 1999 har Det Forenede Kongerige og Irland fået tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

Den af Irland nedlagte afvisningspåstand

26 Irland har i sit interventionsindlæg anført, at sagen må afvises, idet den er blevet anlagt efter udløbet af den søgsmålsfrist, der er fastsat i traktatens artikel 173, stk. 5, og er anlagt til prøvelse af en retsakt, som Kommissionen var forpligtet til at vedtage som led i dens gennemførelse af Fællesskabernes budget, eftersom Italien ikke havde anfægtet EF's almindelige budget for 1999.

27 Hertil bemærkes imidlertid, at Kommissionen, som er sagsøgt, og som Irland har fået tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for, ikke har nedlagt påstand om, at den af Den Italienske Republik anlagte sag afvises. Kommissionen har endog udtrykkeligt indrømmet, at sagen i hvert fald ikke er anlagt for sent.

28 Endvidere bemærkes, at det fremgår af artikel 37, stk. 4, i EF-statutten for Domstolen, at påstande, der fremsættes i en begæring om intervention, kun kan gå ud på at understøtte en af parternes påstande. Endvidere bestemmes det i

procesreglementets artikel 93, stk. 4, at intervenienten indtræder i sagen, som den foreligger ved hans intervention.

29 Heraf følger, at Irland, som er intervenient, ikke kan påstå sagen afvist, og at det derfor er ufornødent, at Domstolen tager stilling til en sådan påstand (jf. dom af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 20-22, og af 15.6.1993, sag C-225/91, Matra mod Kommissionen, Sml. I, s. 3203, præmis 12).

30 Domstolen finder imidlertid, at den i medfør af procesreglementets artikel 92, stk. 2, af egen drift bør efterprøve, om sagen er anlagt for sent.

31 Det kan i den forbindelse blot fastslås, at Den Italienske Republik modtog skrivelsen af 19. januar 1999 fra Kommissionens generalsekretær den 20. januar 1999. Generalsekretæren underrettede i skrivelsen Den Italienske Republik om den anfægtede beslutning og om, at søgsmålsfristen under hensyntagen til den forlængelse med ti dage under hensyn til afstanden, der er fastsat i artikel 1, tredje led, i bilag II til procesreglementet, således som dette var gældende på tidspunktet for sagsanlægget, udløb den 30. marts 1999. Stævningen, som er registreret den 29. marts 1999, kan således ikke anses for at være indleveret for sent.

Realiteten

Sagsgenstanden

32 Det fremgår af sagen, at når Den Italienske Republik har nedlagt påstand om annullation af den anfægtede beslutning og, »om fornødent«, af de øvrige hermed

forbundne retsakter og beslutninger, afspejler en sådan eventuel udvidelse af sagen til også at omfatte andre beslutninger end den, der blev vedtaget den 16. december 1998, reelt den usikkerhed, som sagsøgeren ifølge sine egne bemærkninger oprindeligt stod over for med hensyn til den retsakt, der indeholdt beslutningen om at omfordele visse finansieringsbeløb, som havde været omfattet af en vejledende fordeling, hvorved de pågældende beløb var blevet tildelt sagsøgeren. Da det viste sig, at den anfægtede beslutning faktisk blev vedtaget på Kommissionens møde den 16. december 1998, har Den Italienske Republik ikke fortsat bestridt andre retsakter, der er forbundet med den nævnte beslutning.

33 Sagen må herefter antages nu udelukkende at være anlagt til prøvelse af den anfægtede beslutning.

Arten af den anfægtede beslutning

34 Kommissionen har anført, at den anfægtede beslutning må udlægges på den måde, at den for det første indebærer en omfordeling mellem medlemsstaterne af den finansielle støtte, der er tildelt EF-initiativerne, hvilket med hensyn til Den Italienske Republik medfører en nedsættelse på 44,7 mio. ECU af det vejledende loft for de finansieringsbeløb, der kunne være til rådighed for Den Italienske Republik med henblik på gennemførelsen af programmerne for EF-initiativer. Ifølge Kommissionen er den pågældende nedsættelse, som i medfør af artikel 12, stk. 4, i forordning nr. 2052/88 vedrører vejledende beløb og ikke kræver medlemsstaternes samtykke, i det konkrete tilfælde lavere end de finansieringsbeløb, der figurerede i den oprindelige fordeling, og som endnu ikke er ydet, og nedsættelsen har derfor ingen betydning for de beløb, der i medfør af artikel 14 og 20 i forordning nr. 4253/88 allerede er ydet Den Italienske Republik.

35 Kommissionen har tilføjet, at formålet med den anfægtede beslutning for det andet er at ændre fordelingen af bevillingerne mellem de EF-initiativer, der

berører Den Italienske Republik. Kommissionen har dog understreget, at denne anden fase, som berører de allerede ydede støttebeløb, og som derfor forudsætter, at Den Italienske Republik forinden giver sit samtykke, i forhold til denne medlemsstat kun skal betragtes som et forslag.

36 Ifølge Kommissionen er den anfægtede beslutning derfor en »atypisk« retsakt, et rent arbejdsdokument, og den udgør ikke i den i EF-traktatens artikel 189 (nu artikel 249 EF) forudsatte betydning en beslutning, som er undergivet de formforskrifter, der finder anvendelse på de i den nævnte artikel omhandlede retsakter.

37 Hertil bemærkes, at det fremgår af sagens akter, herunder af Kommissionens svarskrift og duplik, at selv om gennemførelsen af det forslag, der var fremsat over for Den Italienske Republik, og som indebar en nedsættelse af allerede ydede finansieringsbeløb, forudsatte, at Den Italienske Republik gav sit samtykke, er Kommissionen af den opfattelse, at et manglende samtykke fra Den Italienske Republik under alle omstændigheder ville medføre en nedsættelse med det samme beløb, dvs. 44,7 mio. ECU, af de støttebeløb, der var ydet til andre initiativer, der berører Den Italienske Republik.

38 I øvrigt bemærkes, at det fremgår af ordlyden af den meddelelse af 9. december 1998 om vejledende beløb pr. EF-initiativ og pr. medlemsstat, som Kommissionen drøftede på sit 1413. møde, der blev holdt i Strasbourg den 16. december 1998, at det blev foreslået Kommissionen at vedtage »en beslutning om ændring af det vejledende beløb, der er fastsat pr. medlemsstat og pr. initiativ, således som anført i oversigt 2 (vedlagt)«. Kommissionen måtte således »godkende de vejledende beløb for EF-initiativerne, således som de er fastsat pr. medlemsstat og pr. initiativ, jf. vedlagte oversigt 2«.

39 Oversigt 2, som var den eneste, der blev godkendt, indeholdt blot en forelæggelse for medlemsstaterne af en ny fordeling af de vejledende tildelinger pr. EF-initiativ og pr. medlemsstat. Derimod godkendte Kommissionen ikke formelt oversigt 1,

som ligeledes var vedlagt meddelelsen, og hvoraf det fremgik, at det beløb, der var tildelt Den Italienske Republik, skulle nedsættes med 44,7 mio. ECU.

40 Af alle ovennævnte omstændigheder må det udledes, at den anfægtede beslutning, i modsætning til, hvad Kommissionen har hævdet, er en beslutning som omhandlet i traktatens artikel 189, og at beslutningen reelt kun omhandler de beløb, som inden for rammerne af hvert enkelt initiativ endnu ikke har været genstand for en beslutning om ydelse af støtte. Rækkevidden af den anfægtede beslutning er således ikke at nedsætte de vejledende tildelinger, der var foretaget pr. EF-initiativ til Den Italienske Republik som anført i oversigt 2, med 44,7 mio. ECU, men at nedsætte den del af den oprindelige vejledende fordeling, der var foretaget over for Den Italienske Republik, men som endnu ikke var blevet ydet som EF-midler, med dette beløb.

Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter

41 Den Italienske Republik har anført, at den anfægtede beslutning er en absolut nullitet, eftersom den, så vidt det er sagsøgeren bekendt, ikke figurerer i nogen retsakt, hvorpå der er anført den dato, hvor Kommissionen skulle have drøftet den, og at det kun er på grundlag af skrivelsen af 19. januar 1999 fra Kommissionens generalsekretær, at sagsøgeren har kunnet få kendskab til beslutningens indhold. Såfremt det antages, at skrivelsen er den fysiske bærer af beslutningen, er den behæftet med en mangel som følge af, at den hverken er underskrevet af Kommissionens formand eller af et medlem af Kommissionen, og af, at den ikke er tilstrækkeligt begrundet, hvilket er i strid med EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF).

42 Hertil bemærkes, at det fremgår af de sagsakter, Kommissionen har fremlagt som bilag til svarskriftet, at den anfægtede beslutning er truffet på Kommissionens møde den 16. december 1998, hvor Kommissionen godkendte meddelelsen af

9. december 1998 om forslag til en ny fordeling af de vejledende tildelinger pr. EF-initiativ og pr. medlemsstat.

43 Imidlertid bemærkes endvidere, at selv om den første side af referatet af det nævnte møde er underskrevet af en myndighed, som kan repræsentere institutionen, er oversigten om ændring af de vejledende fordelinger af bevillinger vedrørende EF-initiativer mellem medlemsstaterne ikke vedlagt som fast knyttet bilag til referatet, hvilket er i strid med artikel 16, stk. 1, i Kommissionens forretningsorden. Oversigten er heller ikke underskrevet.

44 Kommissionen har ikke bestridt disse faktiske omstændigheder i duplikken, men har blot svaret, også i retsmødet, at de pågældende formforskrifter ikke var en gyldighedsbetingelse med hensyn til en retsakt som den anfægtede beslutning, som ifølge Kommissionen er atypisk, og at den omstændighed, at de pågældende formforskrifter ikke er overholdt, i hvert fald ikke er af en så åbenbar grovhed, at den anfægtede beslutning bør anses for juridisk at være en nullitet.

45 Hertil bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået, at mangler svarende til dem, som den anfægtede beslutning er behæftet med, dvs. at retsakten ikke er blevet stadfæstet, men at det ikke for alvor er blevet bestridt, at Kommissionen faktisk har besluttet at vedtage den i beslutningen indeholdte dispositive del, ikke er af en sådan grovhed, at beslutningen kan antages at være en nullitet (jf. dom af 15.6.1994, sag C-137/92 P, Kommissionen mod BASF m.fl., Sml. I, s. 2555, præmis 48-53). Domstolen har imidlertid også fastslået, at sådanne mangler kan medføre, at en beslutning må anses for at være en nullitet på grund af tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter (jf. dommen i sagen Kommissionen mod BASF m.fl., præmis 72-78).

46 Den Italienske Republik har ikke alene gjort gældende, at den anfægtede beslutning er en nullitet, hvilket Domstolen i det foreliggende tilfælde ikke kan tiltræde, men også, at beslutningen må annulleres som følge af tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.

47 Som Domstolen allerede har fastslået i dom af 6. april 2000 i sagen Kommissionen mod ICI (sag C-286/95 P, Sml. I, s. 2341, præmis 42), tilsidesættes der en væsentlig formforskrift, når en retsakt ikke stadfæstes, og det er ikke nødvendigt derudover at føre bevis for, at retsakten er behæftet med en anden mangel, eller at den manglende stadfæstelse har voldt den, der påberåber sig den, skade. Endvidere må det kræves, at stadfæstelsen foretages inden meddelelsen, idet der ellers altid vil være risiko for, at ordlyden af den meddelte beslutning ikke er identisk med den af Kommissionen vedtagne (jf. dommen i sagen Kommissionen mod ICI, præmis 62).

48 Da den anfægtede beslutning ikke var vedlagt som fast knyttet bilag til referatet af mødet den 16. december 1998, således som det kræves i henhold til artikel 16, stk. 1, i Kommissionens forretningsorden, kan den anfægtede beslutning ikke antages at være blevet stadfæstet forskriftsmæssigt. Beslutningen er følgelig behæftet med en væsentlig formel mangel og må derfor allerede af den grund annulleres.

49 Det er herefter ufornødent at tage stilling til de øvrige anbringender, der er fremført i stævningen.

Sagens omkostninger

50 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Da Den Italienske Republik har nedlagt påstand om, at Kommissionen pålægges at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, pålægges det Kommissionen at betale sagens omkostninger. I henhold til artikel 69, stk. 4, første afsnit, bærer Irland og Det Forenede Kongerige, der er indtrådt i sagen, deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) **Kommissionens beslutning af 16. december 1998 om godkendelse af ændringerne af den vejledende fordeling for EF-initiativerne, meddelt Den Italienske Republik ved skrivelse af 19. januar 1999 fra Kommissionens generalsekretær, annulleres.**

2) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.**

3) **Irland og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer deres egne omkostninger.**

Colneric Gulmann Puissochet

Schintgen Skouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. januar 2002.

R. Grass F. Macken

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling